

Szeretnék azokról is beszélni, akik a magyar életet kevésbé keserűen szeretik, mint Móricz vagy Szabó Dezső. Krúdy Gyula nagy területeket fog össze a szubjektív emlékezés melegségével. Kisváros, dzsentrí, biedermeier polgárság, bohémság, szerelmes gavallérkalandok... Sok írásából most csak a *Vörös postakocsi*-t, a *Szindbád utazásai*-t és *Az Aranykéz-utcai szép napok*-at említem meg nagy sietve... Nem illik hozzá a sietés, a stílusa valami lassú ütemű, titkos szabályú, mély hangú muzsikára emlékeztet.

Marianne: És akik a múltba fordultak vissza?

Érdy: Csudálatos módon akadtak ilyenek is, ámbár a történeti idők nem kedveznek a történeti regénynek.

Krúdy Gyula

Mohács-a alkalmi regény, a 400 éves évfordulóra készült: szubjektív, impresszionista írás.